

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ปาราชิกแบบหลวงตา

ทองคำเราได้ถึงจุดหมายแล้วนะ เราได้มอบเสร็จเรียบร้อยแล้ววันที่ ๑๒ เมษา ทองคำที่กำหนดไว้ ๑๐ ตัน เวลาได้ก็ได้ ๑๐ ตันกับ ๓๑๒ กิโลกรัม แล้วดอลลาร์กำหนดไว้ ๑๐ ล้าน เวลาได้ก็ ๑๐,๒๑๐,๖๐๐ ได้ตามกำหนด พอใจด้วย แล้วก็เหลือเพิ่มเข้าไปอีก อันนี้ก็พูดกับบรรดาลูกศิษย์แล้ว คือวันไปดูทองคำในคลังหลวงนี้ ทองคำมันคือ มันไม่ได้คู่ แต่พูดอะไรไม่ออกเพราะมันหนักที่เราจะเอาตรงนี้ ทองคำ ๑๐ ตันให้ได้ อันนั้นเลยพูดไม่ออก ไม่พูด เหนื่อยเสียก่อน พออันนี้เริ่มจะเต็มแล้วก็เริ่มระบายออกบ้าง พอเต็มแล้วก็พูดธรรมดว่า เราจะพยายามให้ทองคำที่คั่นนั้นให้เป็นคู่ คือคั่นนั้นก็คั่นหนึ่งตัน เช่นอย่าง ๗ ตัน ๙ ตัน ๑๑ ตัน มันไม่เป็น ๘ ตัน ไม่ได้เป็น ๑๐ ตัน ทีนี้เราพยายามให้เป็นคู่ เวลานี้ก็ได้เรียนให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบโดยลำดับลำดาแล้ว แต่เราไม่ขอไม่ทูปไม่ตีกระเป๋านั้นกระเป๋านี้เหมือนแต่ก่อน เป็นแต่เพียงว่าประกาศให้ทราบหนึ่ง มากกว่านั้นก็อดอ้อนเอา ไม่ขอไม่ชู้ตีกระเป๋านั้นตีกระเป๋านี้เหมือนแต่ก่อนที่อยู่ในโครงการ เวลานี้เราปิดโครงการแล้ว อันนั้นก็ปิดไปตามกัน ส่วนที่เศษที่เหลือที่ยังไม่ได้เราก็ค่อยเป็นค่อยไปอย่างนี้ ไหลซึม

วันที่มอบ ๑๐ ตันมันก็เลยไป ๓๑๒ กิโลกรัม นั่นก็นับเข้าในจำนวนที่จะให้คู่ คือ ๑๐ ตันนี้เต็มแล้ว ๓๑๒ กิโลกรัมเรียกว่าเพิ่มเข้าไปแล้ว อันนี้ก็ได้อีกอย่างนี้ เดียวนี้คงไม่ต่ำกว่า ๓๓๐ กิโล รวมที่มันเศษจากตันไปแล้วนะ คิดว่า ๓๓๐ นี้ได้ วันที่มอบทองคำก็ได้เศษเหลือมา ๑๗ กิโล หักออก ๘ เหลือ ๙ คือหักออกไปให้โรงหลอมเขาที่เราหลอมตอนนั้นทองเรายังไม่พอ ให้เขาหลอมให้พอ พอได้นี้มาเราก็เพิ่มให้เขา ยังเหลืออยู่เพียง ๙ เราก็บวกเข้าไป ๓๑๒ กิโลกรัม ทีนี้บวกเข้าไปเรื่อยๆ จะให้ได้ถึง ๑๑ ตัน พอ ๑๑ ตันเข้าไปแล้วบวกกับคี่ก็เป็นคู่ละทีนี้ ก็เป็นอันว่าหมดกังวล ประกาศทั่วโลกเมืองไทยเรา ไม่หาอีกแล้ว ไม่ขออีกแล้ว ไม่ชู้อีกแล้ว พูดง่ายๆ ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๑ ตัน เพราะคราวนี้มัน ๑๐ ตันแล้ว

ที่มันคืออยู่เราไม่สบายใจ ทีนี้ถึงเวลาที่ควรจะได้เพราะของเราเต็ม ๑๐ ตันแล้ว เราพยายามเอาคี่นั้นให้ได้คู่ ส่วนดอลลาร์ไม่กำหนดแหละ กำหนดตายตัวตั้งแต่ที่จะมอบ ๑๐ ล้าน นี้ก็ได้แล้ว ทีนี้ก็ไม่กำหนดแหละ เบาใจแหละที่เราช่วยชาติตามโครงการ จะให้ได้

ตามกำหนด เราก็ได้ตามกำหนดเรียบร้อยแล้ว ทองคำก็ตามกำหนด ดอลลาร์ก็ตามกำหนด และเหลือเพิ่มขึ้นไปอีก ส่วนเงินสดนั้นเราไม่นับเข้าคลังหลวงเหมือนทองคำกับดอลลาร์ ทองคำกับดอลลาร์นี้เข้าๆ ส่วนเงินสดเราบอกว่าจะไม่เข้าตั้งแต่ต้นแต่เราประกาศแล้ว เงินสดทั้งหมดนี้เราจะออกช่วยชาติทั่วประเทศไทย

เช่น การสงเคราะห์สงหาคนทุกข์คนจน สถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่ราชการต่างๆ เราจะเอาเงินจำนวนนี้ออกช่วย แม้เช่นนั้นเรายังห่วงใยในทองคำของเราอีก ได้พยายามเจียดเอาเงินสดนี้มาซื้อทองคำ เป็นเงินสดสองพันล้านกว่า เข้าซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง นอกนั้นออกหมด ออกช่วยชาติบ้านเมือง ส่วนทองคำร้อยละ ร้อยๆ จะออก

คนเต็มอยู่นี้ วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันไหนก็ตามเต็มตลอด ยิ่งไปกรุงเทพด้วยแล้วยิ่งแน่นหมดเลย เต็มไปหมดเลย บางวันจนหาที่จอดรถก็ไม่ได้ คนมากต่อมาก นี่ก็เบาหน่อย เรื่องการเทศนาว่าการ คือที่มีโครงการ เทศน์ไปตามโครงการ ลำบากลำบากเท่าไรพอบิกบิน ได้ก็บินไปเทศน์ๆ ที่นี้เมื่อโครงการยุติลงแล้ว ปิดโครงการแล้ว ควรจะไปเทศน์นี้ไม่ ไปตามอริยาศัยของเราและธาตุชั้นธของเรา อันนี้เขาก็มาขอร้องที่ อ.กุ่มกวาปี เขาพูดเหตุพูดผลให้ฟัง เราเห็นว่าไม่ไกลนักก็เลยรับให้เขา วันนี้ตอนบ่ายโมงจะได้ออกจากนี้ไป กะว่า บ่ายสองโมงเทศน์ที่อำเภอกุมภวาปี เขาบอกเขารับรวมกันมา มีศรัทธาอยาก ฟุดง่าย ๆ ก็ ว่าอยากพบอยากเห็นอยากได้ยินได้ฟัง ความหมายว่านั่นแหละ

คราวนี้ก็นับว่าเป็นประวัติศาสตร์อันหนึ่งอีกเหมือนกัน คือเทศน์นี้ไม่ได้มีเฉพาะ ประเทศไทยของเรานะ เวลานี้ออกเมืองนอก ทางอินเตอร์เน็ตออกทั่วโลก อย่างพูดเดี๋ยวนี เขาฟังอยู่นั้นนะ สหรัฐ เขากำหนดเวลาของเราที่จะพูดตอนเช้า ทางนั้นเวลาเท่าไรเขากำหนดของเราให้ถูกต้องแล้วคอยฟัง เราไปเทศน์กรุงเทพก็เหมือนกัน ไปเทศน์ที่ไหนออกทั่วโลกๆ ตลอดเลย มันก็มีขบวนที่พูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง เรานี้เทศน์สอนโลกมา ๕๔ ปี ตั้งแต่โน้นแหละมา ตั้งแต่หลังวัดดอยธรรมเจดีย์มาแล้วนั้น ก็เป็น ๕๔-๕๕ ปีนี้มั้งที่เทศน์มาโดยตลอด เบื้องต้นก็เทศน์สอนพระอยู่ในป่าในเขา จากนั้นพระก็มากขึ้นๆ ประชาชนก็เกี่ยวข้องมากขึ้น พอดีความจำเป็นได้มาสร้างวัดป่าบ้านตาด เกี่ยวกับโยมแม่ไม่สบาย ได้มารักษาโยมแม่ เหตุที่จะสร้างวัดขึ้นมา เราไม่ได้ตั้งใจจะสร้างวัด แต่โยมแม่เป็นเหตุเหมือนกัน

โยมแม่นี้รู้สึกจะมีเกี่ยวโยงกันมาโดยลำดับ ตั้งแต่เราอยู่ห้วยทราย เราก็เปิดอกเสียเลย ทุกอย่างเปิดไปหมด มันนอกสมมุติไปแล้วธรรมชาตินี้ เราเอามาพูดในวงสมมุติ

ต่างหาก จะปรับอับตินั้นอับตินี้อับติใด มันอยู่พื้นในสมมุติ เข้าใจไหม ธรรมชาติมันเลยไปหมดแล้ว ก็มาโดนเอาตรงนี้แหละ มหาภัยตรงกลางชาติไทยของเราเนี่ย มันกำลังขึ้นระบอบทุกแห่งทุกหน เทียบหลอกเทียบลวงเทียบต้มเทียบตุ๋นทุกแห่งทุกหน เขาขนของสมบัติเงินทองเข้าสู่คลังหลวงทั่วประเทศ พวกเนี่ยมันจะไม่ฟังเสียง แม้ทองคำกิโลหนึ่งก็ไม่เคยมาให้ บาทหนึ่งก็ไม่เคยมาให้ ดอลลาร์หนึ่งดอลลาร์ก็ไม่เคยให้ มีแต่ทำลายทำเดียว พวกนี้ทำลายตลอดๆ เวลานี้กำลังกระจายทั่วทุกทิศทุกทาง พวกเราทั้งหลายให้จำเอาไว้ละ

ออกทั้งใบปงใบปลิว แม้ที่สุดไปเทศน์ที่ไหน มันตั้งกองเป็นภัยเข้าไปกิดขวางที่นั่น ที่นี้ทุกแห่งทุกหน โหย หยาบที่สุดเลย หลังจากนั้นมาแล้วก็มาสรุปความ ไปที่ไหนมันก็ไม่สำเร็จ ตั้งกองต้านทานกิดขวางเราที่ไหน ก็เหยียบไปๆ ตลอด พูดตรงๆ อย่างนี้แหละ มันตั้งป้อมสู้ตั้งแต่เริ่มแรกนะ สู้ที่ไหนเหยียบหัวไปเลยๆ ตลอด ถ้าเราสูงกว่าก็เหยียบไปเลยตลอดมาจนกระทั่งวันมอบทองคำ เราเอาป้ายไปติดที่โรงใหญ่ๆ สวนอัมพร วันนั้นที่จะมอบ สมเด็จพระราชินีท่านก็เสด็จวันนั้น เจ้าฟ้าหญิงก็เสด็จ เราไปติดไว้ประกาศให้คนทราบมันไปเออลง ทางนี้ไปว่าให้แล้วก็เอาขึ้นอีก ฟังซิมันไปกิดขวางขนาดนั้นละ พวกเปรตพวกผีพวกยักษ์พวกมาร พวกมหาภัยของชาติไทยเราอยู่ทั่วไป ให้พี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นเจ้าของของสมบัติของคนไทยทั้งชาติ ให้พากันพิจารณาทุกคนๆ อย่างอนใจ

คำพูดของเรานี้ออกเป็นธรรมล้วนๆ วายังไงเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นใครถ้าอยากให้เมืองไทยของเราแน่นหนามั่นคงถาวรต่อไป ให้ฟังเสียงธรรมนะ เราช่วยชาติมาตั้งแต่เราออกบวชเราไม่เคยเป็นภัยต่อผู้ใดตลอดมา มีแต่ทำคุณประโยชน์ มีหน้าซ้ำเวลาออกเทศนาว่าการทั่วประเทศไทย เราทำแต่ประโยชน์ทั่วโลกทั่วสงสาร คำพูดของเราจึงเป็นอรรถเป็นธรรมล้วนๆ เลย ไม่มีคำว่าต้มตุ๋น เชื่อถือได้ตลอดมา จนกระทั่งโครงการตั้งขึ้นก็สำเร็จมาตามความมุ่งหมายของเราทุกประการ เนี่ยมันก็ตีมาตลอดๆ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย สุดท้ายของเรา ก็ผ่านไปได้อย่างราบรื่นดีงามเรื่อยมา

เวลานี้ไม่มีจุดไหนแล้วมันก็เอาจุดนี้แหละ ว่าหลวงत्वับว นี่ไม่ใช่ผู้น้อยๆ นะ เป็น พล.ต.ท.อุดม เจริญ ไปทำงานอยู่ในสำนักพุทธศาสนา เขาส่งเข้าไปทำงาน ตัวสำคัญตัวมหาภัยของชาติของศาสนาส่งเข้าไปทำงาน มันก็สนุกเผาศาสนาละซีที่นี้ ก่อเรื่องนั้นเรื่องนี้ขึ้นมาตั้งแต่โน้นจนกระทั่งมหาคะนิดสงคณิสสร ชำระลงได้ๆ คราวนี้ขึ้นอย่างใหญ่หลวง ตั้งผู้อุปฐากสมเด็จพระสังฆราช นี่ก็พึดกันเต็มเหนี่ยวเวลานี้ สุดท้ายก็มาเอาหลวงตาบัว คือผู้ใดที่เป็นผู้สำคัญอยู่ในแผ่นดินไทยที่จะช่วยชาติไทย มันจะไปเที่ยวหาตีไปหมด หายกโทษยกกรรมโจมตีท่านั้นทำนี่

หลวงตาบัวก็กำลังถูกโจมตีอย่างใหญ่หลวง ว่าหลวงตาบัวไปอยู่ในป่าในเขา นี่เขาออกประกาศทางหนังสือพิมพ์ด้วยไม่ใช่หรือ (ออกเป็นหนังสือเวียนสั่งสำนักงานพุทธศาสนาทุกจังหวัด) เออ ออกจากมหาวิทยาลัยนี้ ผู้ที่ทำงานในสำนักพุทธศาสนานี้ออกมาโจมตีเรา ว่าหลวงตาบัวอยู่ในป่าในเขาเป็นพระป่า ออกมาประกาศว่าสำเร็จพระอรหันต์ นี้อวดอุตริมนุสธรรม เป็นอาบัติปาราชิก บอกว่าหลวงตาบัวเป็นอาบัติปาราชิก ประกาศบ้างๆ เราก็อดคิดไม่ได้อดพูดไม่ได้นะ เราก็เลยพูดหยอกเล่นกับลูกศิษย์เรา หลวงตาบัวนี่ ว่าอยู่ในป่าในเขาออกมาแล้วอวดอุตริมนุสธรรม ว่าเป็นอรหันต์ ปรับอาบัติปาราชิก ประกาศข้อที่หนึ่งนะ

เราก็พูดจะว่าแก้หรือไม่แก้ก็แล้วแต่ เราพูดตามหลักความจริงของเรา จิตของเรานี้สว่างแจ่มรอบโลกธาตุมาตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร สว่างจ้าตั้งแต่โน้นมาไม่ลดราวาศอกที่ไหน เสมอ สว่างจ้ามานจนกระทั่งปานนี้ แม้ที่สุดเวลาที่เขาฟ้องร้องหลวงตาบัวว่าเป็นสังฆาฯ ปาราชิก จิตนี้มันก็สว่างจ้าอยู่จั้นจะทำไฉน นี่เขาว่าหลวงตาบัวเป็นอาบัติปาราชิก จิตเรานั้นก็สว่างจ้าอยู่นี้ แล้วว่าเป็นปาราชิกได้อย่างไร ถ้าปาราชิกแบบหลวงตาบัวนี้เราพอใจ เราบอกจั้นนะ ใครอยากเป็นปาราชิกแบบหลวงตาบัว ให้พยายามปฏิบัติธรรมเข้านะ คำฟ้องร้องให้เขาฟ้องร้องไป เราสว่างจ้าของเราพอ หลวงตาบัวก็จะเอาอันสว่างจ้าทำประโยชน์แก่โลก ส่วนปาราชิกเราชักมอมให้เขาไปเสีย ความหมายก็ว่าจั้นเข้าใจไหม

(เขาไม่กลัวบาปนะคะหลวงตา) เขาไม่กลัว เขากล้าบาป เข้าใจไหม เรื่องกลัวบาป เขาไม่กลัว เขากล้าบาป นี่ข้อที่หนึ่ง เราพูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังสนุกไปเฉยๆ แหละ ให้เป็นปาราชิกแบบหลวงตาบัวนะ เขาว่าอะไรก็จ้่าอยู่นี้ แล้วที่นี้อันที่สอง เขาว่าหลวงตาบัวไปหาเรียไรโดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับอาบัติ ผิดกฎหมายด้วย ปรับอาบัติด้วย แล้วเขาจะฟ้องร้อง คนนี้แหละที่เขาจะฟ้องร้องนี้ก่อนที่จะเขาจะปลดเกษียณ เขาจะปลดเกษียณเดือนกันยายนี้นี้ เขาจะฟ้องร้องหลวงตาบัว ทั้งเป็นอาบัติด้วย ทั้งผิดกฎหมายด้วย เขาฟ้องร้องว่าไฉน (ว่าเรียไรโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นการหลอกลวงประชาชน ผิดกฎหมายอาญารับผม) นี่ละเขาว่าผิดกฎหมายอาญา แล้วเขาจะฟ้องร้องก่อนที่จะเขาจะครบเกษียณออกไป นี่เขายังไม่ได้ฟ้องร้อง

ที่แสดงออกมาทั้งหมดนี้ เรานี้พูดจริงๆ เราทรงวินัยทรงธรรมไว้เต็มหัวใจเรา ที่มาโจษอย่างนี้เป็นคนรู้ธรรมรู้วินัยหรือไม่มันส่อให้เห็นชัดเจน ดีสะเปะสะปะออกมาอย่างนั้น ผู้นี้ผู้ดู กอดคัมภีร์อยู่นี้คัมภีร์ในหัวใจนี้ดู เพราะฉะนั้นจึงสนุกพูด ปาราชิกแบบนี้อย่างนั้น

อย่างนี้เข้าใจไหม และเรียไรเงินประชาชนโดยไม่ได้รับอนุญาตอย่างนี้ พระวินัยของเราเป็น
ยังไ้ ใ้ที่มันสะเปะสะปะฟ้องเข้ามานี้เป็นยังไ้มันก็รู้เข้าใจไหม ที่นี้พูดถึงเรื่องหลักพระ
วินัยท่านแสดงไว้ชัดเจน ถ้าเรียไรเพื่อตัวเองปรับอาบัติ ถ้าเรียไรเพื่อผู้อื่นไม่ปรับ นี่อันหนึ่ง

อันนี้มันบอกเรียไรไม่ได้รับอนุญาต ที่นี้การเรียไรเหล่านี้เราก้ไม่มี ไม่ว่าเรียไรเพื่อ
ตัวเองไม่ว่าเรียไรเพื่อส่วนรวมเราไม่มี อันนี้เมืองไทยของเราสะท้อนหัวน้ไ้จะล้มจ้มลงใน
ทะเลหลวง ในปี ๒๕๔๐ เข้าใจหรือ จนกระทบกระเทือนทั่วประเทศไทย และเรื่องราวนี้
เข้ามากระทบเรา อ่านเหตุผลทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเราประกาศก้องขึ้นมา นี่เมืองไทยของเรา
จะจ้ม ใครจะช่วยกันยังไ้ก็ให้ช่วยนะ หลวงตาบัวจะพยายามเต็มกำลังความสามารถ เอา
เป็นหัวหน้าเลย พี่น้องทั้งหลายมีอะไรๆ เอาเข้ามาหนุนชาติไทยของเราให้ขึ้นจากหล่มีล็ก
นี้เรียกว่าเรียไรหรือ ประกาศทั่วโลกที่เมืองไทยของเราที่กำลังจะจ้ม ให้ทราบทั่วหน้ากัน ให้
ฟื้นขึ้นมา เราเป็นผู้ประกาศเอง เราเรียไรหรืออย่างนั้นใช่ไหม

นี่เห็นไหมพระวินัยกับอันนี้มันเข้ากันไม่ได้เข้าใจหรือ มันหลับตาฟ้องเข้ามา จึงนำ
หัวเราะ ก็พอดีเมื่อเร็วๆ นี้ก็เอากันแล้วจะไล่ออก ตัวนี้ละตัวสำคัญไล่ออก เอาไว้ทำไมเอา
เข้าศึกศัตรูเอามหาภัยเข้ามาไว้แดนพุทธศาสนาทำไม ให้ขับออก คนดีกว่านี้ไม่มีหรือ ฟาด
เข้าไปจนกระทั่งถึงนายกฯ ทางนั้นก็เอากันละจะไล่ออก พอได้ขอจากนี้ไปถึงครบเกษียณ
ยังไม่ย้ายจากนี้ไป ขอถึงวันครบเกษียณแล้วก็จะลาออก ทางนี้ก็มัดกันเข้าไป ข้อหนึ่ง
ก่อนที่จะลาออกอย่าสร้างเหตุการณ์อะไรขึ้นมาในระหว่างนี้หนึ่ง อันที่สอง การโจมตีท่าน
หลวงตาบัวอย่างนี้อ่าทำอีกต่อไป บังคับกันไว้ ยอมรับหมด คอยดูมันจะออกแง่ไหนก็ไมรู้
ละ เราคอยฟังกับมันนะ

ก็เราไม่มีเรื่องอะไรกับใคร เราทำแต่ประโยชน์ ทางนั้นหาแต่โทษ หาแต่พินแต่ไฟ
เข้าใจหรือ นี่ละเรื่องราวก็มายุติตรงนี้ ถ้าพูดถึงเรื่องการทำประโยชน์ให้โลกนี้ได้รับ
อุปสรรคกิดขวางมาตลอดตั้งแต่เริ่มต้น แต่ก็ผ่านผ้ๆๆ ไม่มีอะไรมาก็มาขวางได้เลย
ขวางก็ฟาดขาดสะบั้นๆ มาตลอดจนกระทั่งบัดนี้ นี่ก็ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จแล้ว และเรื่องราว
กำลังขึ้นอยู่อย่างนี้ละ พิจารณาเอาพี่น้องทั้งหลาย เราอยู่ในขวากในหนามในพินในไฟแต่
เราเย็นสบายๆ เราไม่มีอะไรกับโลก โลกมีอะไรกับเรา เราก้ไม่มี เต็มเม็ดเต็มหน่วยอยู่
อย่างนี้

นี่ละการช่วยชาติบ้านเมืองที่ว่่าสมบุกสมบันอยู่ในขวากในหนามก็คือเรา เพราะเรา
เป็นหัวหน้า เออะอะจะมาโจมตีเรา คือโจมตีเราให้ขาดความเคารพนับถือของประชาชน
หลวงตาบัวไม่ด้อย่างนั้นๆ ตามที่เขาโฆษณาโจมตี เมื่อคนขาดความเคารพนับถือแล้ว

เรียกว่าหมดกำลัง พวกนี้เป็นอาหารว่างของเขาแล้วเข้าใจไหม เป็นเครื่องมือของเขาหมดแล้ว เขาจะกลืนชาติไทยของเราอย่างไม่ต้องเคี้ยว กลืนเลยๆ แต่เวลานี้มันมีก้างขวางคออยู่ คือหลวงตาบ๊วขวางอยู่ ไม่ค้ำคางมันอยู่ มันกลืนไม่สะดวกมันจึงมาตีตรงนี้เพื่อจะกลืนสะดวก ให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน

ก็มีอยู่สองคนที่เป็นกระดาน..ทางโลกก็คุณทองก้อน คุณทองก้อนนี่ก็ตัดครองเพื่อประเทศไทยของเราตั้งแต่วันเริ่มแรกออกช่วยชาติบ้านเมือง คุณทองก้อนเป็นผู้เสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง เหมือนเราที่เดียวเลยช่วยชาติบ้านเมือง เราก็ทำอย่างพี่น้องทั้งหลายเห็น สองกษัตริย์นี่ละ กษัตริย์บ๊ว กษัตริย์ทองก้อน เข้าใจไหม เป็นก้างขวางคอเขา เขาจึงโจมตีเอาให้เหล็กที่เดียวละ โจมตีอย่างไม่มีเหตุมีผลอะไรเลย เราจะยกตัวอย่างมาให้ฟังเพียงข้อเดียวก็พอ ว่าทองก้อนไม่มีเงินมีทองหรือว่าไง (มีเงินในบัญชีเป็นพันล้านครับ) นั่นละฟังซิ (เข้างว่ามายกยอกเงินผ้าป่าช่วยชาติของหลวงตาไปครับ) นี่อันหนึ่งว่ายกยอกเงินผ้าป่าหลวงตาบ๊วเอาไปกิน จะหมดหรือไม่หมดไม่ทราบ ว่ามีเงินในบัญชีตั้งพันล้าน นี่ละอย่างนี้เป็นต้น

ความจริงแล้วคุณทองก้อนไม่เคยเดินเข้ามาดูกรรมการที่นับเงินเลย แม้แต่คนเดียว ไม่เคยเห็น เงินเหล่านี้เขาไม่เคยเกี่ยวข้อง ไม่เคยมาพบมาเห็นเลย แล้วสุดท้ายเขานั้นละเป็นผู้ยกยอกเอาเงินหลวงตาบ๊วไปฝากธนาคารตั้งพันล้าน อย่างนี้เป็นต้น นี่ปั้นขึ้นมาอย่างนี้ไม่มีความจริง เพื่อจะทำลายคุณทองก้อนให้ขาดความนับถือของประชาชน แล้วกลืนได้ง่าย และก็ฆ่าหลวงตาบ๊วแบบเป็นอาบัติปาราชิก เรียไรเงินนี้ผิดทั้งกฎหมายอาญา ผิดทั้งพระวินัย เขาก็จะเอาหลวงตาบ๊วลง เขาจะกลืนประเทศไทยได้ง่าย ความหมายว่า มันมีสองกษัตริย์นี่ละที่เขาไม่ค้ำคางไว้มันกลืนไม่ลงเข้าใจหรือ

นี่พูดให้ชัดเจน มันพูดยังพูดได้ เราพูดตามเรื่องราวทำไมเราพูดไม่ได้ ใช้ไหม มันพูดได้อย่างเปิดเผย เราก็เอาอย่างเปิดเผยได้สบายๆ เลย อย่างนี้จึงเรียกว่าคู่ต่อสู้กัน หมัดไหนมา มา ว่านั่นเลยนะ สองหมัดอนุญาตให้มาทั้งสองหมัด ทางนี้ทั้งสองหมัด ถ้าหมัดเราไม่พอเราไปยืมหมัดหมามากก็ได้ ฟัดกัน หมามาอยู่ในวัดนี้มีหลายตัว เพียงจับหมามาตัวเดียวหมัดมันเต็มหลัง พวกนี้แผ่นลงทะเลหมดสู้เราไม่ได้ เอาละพอ เวลาสนุกก็สนุกบ้างซิ

พูดได้ทุกแบบก็เราไม่มีอะไรนี้ ใครจะว่าอะไรมันก็ไม่มีอะไรกับโลก จะโทษทางนั้นทางนี้อยู่ในวงสมมุติทั้งหมด ท่านทั้งหลายฟังเสียนะ เขาจะโจมตีแบบไหนๆ อยู่ในวงสมมุติทั้งหมด อันนี้ไม่ได้อยู่ในวงสมมุติ เหนือหมดแล้วมันสนุกดูเข้าใจไหม เราพูดจริงๆ เรื่องสังฆาปาราชิกนี้อยู่ในเรื่องสมมุติทั้งหมด เหนือหมดแล้ว เทศน์เราก็เคยเทศน์ให้พระ

รู้สึกว่ามีทางด้านการพิจารณา จึงเปลี่ยนมาบริกรรมพุทโธปรากฏว่าจิตสงบลงอย่างที่ไม่เคยมาก่อน ผมภาวนาถูกหรือไม่ครับ

หลวงตา เออ นี่เรียกว่าถูกต้อง การพิจารณาอย่างนี้เรียกว่าถูกต้องเต็มสัดเต็มส่วนเลย พิจารณาจิตสงบนี้ออกไปพิจารณาทางร่างกาย อสุภะ ออกทางด้านปัญญา จิตก็สงบเข้าไปอีกชั้นหนึ่งอีก ทีนี้ออกจากนั้นมาพิจารณาทางสมาธินึกพุทโธ เรียกว่าถูกต้องแล้ว เอาต่อไปเลย ถูกต้องเรียบร้อยแล้ว ให้พิจารณาอย่างนี้ต่อไปนะ

โยม เมื่อจิตสงบกลับไปพิจารณากายอสุภะอสุภัง รู้สึกว่าละเอียดขึ้นกว่าเดิม ทำกลับไปมาทั้งวันรู้สึกว่าไม่มีงานอย่างอื่นต้องคิด ผมต้องทำอะไรต่อไปครับ

หลวงตา ทำอย่างนี้แหละ ทำต่อไปก็ทำอย่างนี้อีกทำนี้ เข้าใจไหม เออเอาว่าไป มันจะคล่องตัวเข้าไป ละเอียดเข้าไป คล่องตัวเข้าไป คือทำอย่างนี้แหละอย่างที่เคยทำเหมือนเราคราดไร่คราดนา คราดกลับไปกลับมาไม่ต้องนับเที่ยวละ คราดไปๆ มูลคราดมูลไถจะละเอียดลงไปๆ ควรแก่การปักดำ อันนี้ก็เหมือนกัน ทำตรงนี้แหละ คือคราดไปไถไปไถมา มันจะละเอียดของมัน คล่องตัวของมันเข้าไปเรื่อยๆ ถูกต้องแล้ว เอาว่าไป

โยม คนที่สอง ข้อที่หนึ่ง กระผมพิจารณากายในชีวิตประจำวัน และมีการพักจิตในอานาปานสติเป็นบางครั้ง ระยะหลังนี้พบว่าหลังจากจิตเดินปัญญาไปในระยะหนึ่ง จิตจะสงบนิ่งเข้ามาอยู่ที่จิต แต่จิตก็ยังสามารถรู้เรื่องภายนอกได้อยู่ตามปกติ เพียงแต่ว่าการพิจารณาเป็นรองจากความสงบนิ่ง กระผมขอกราบเรียนถามพ่อแม่ครูอาจารย์ว่า ควรจะออกไปพิจารณากายต่อหรือว่าจะปล่อยให้จิตสงบนิ่งอยู่ต่อไปครับ

หลวงตา อ้อ เวลาสงบมันก็สงบ เหมือนเรานอนหลับเวลาตื่นมันก็ตื่น อันนี้ก็เหมือนกันเวลาสงบเท่ากับนอนหลับ คือสงบจิตไม่ต้องใช้กิริยาอาการใดๆ ไม่ว่าจะปัญญาไม่ว่าอะไรก็ตาม หยุด ให้จิตมีความสงบแน่ว พักตัวอยู่นั้น เรียกว่าเอากำลัง พอดีเคลื่อนออกมาจากสมาธิ จากความสงบแล้วให้ทำงานได้แก่การพิจารณาอย่างนี้ ถูกต้องแล้ว เอาว่าไป

โยม ข้อที่สองครับ ในความสงบของจิตนั้นกระผมได้พิจารณาจิตดูอีกที พบว่าจิตที่สงบนั้นมีความสว่างอยู่ แต่ในความสว่างนี้ถ้าพิจารณาเข้าไปดีๆ จะพบว่า มีโมหะความหลงครอบอยู่ ซึ่งถ้าปัญญารู้ทันความหลงก็หลุดไป แต่สักพักความหลงก็จะกลับมาใหม่ สู้กลับไปกลับมาระหว่างความหลงกับไม่หลงอยู่อย่างนี้เรื่อยๆ อยากกราบเรียนถามพ่อแม่ครูอาจารย์ว่ากระผมจะผ่านจุดนี้ไปได้อย่างไรครับ

หลวงตา อย่าไปอ่านเรื่องความหลงหรือไม่หลง ให้พิจารณาสิ่งที่เคยพิจารณาแล้ว อสุภะอสุภัง ให้อยู่ตรงนั้น เรื่องหลงไม่หลงมันเป็นสิ่งหนึ่งของมัน พอทางนี้แก่กล้าเข้าไป ความหลงของเรามันจะลดลงๆ พออันนี้จำแล้วหมดความหลง เข้าใจเหอ

โยม ข้อที่สามครับ บางคราวจิตของกระผมก็ได้พิจารณาเห็นภพต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับจิต ทั้งที่ดี เช่น ความสงบความเย็น และที่ไม่ดี เช่น กิเลสต่างๆ เกิดขึ้นหมุนวนไปมาเป็นวัฏจักร ซึ่งพบว่าทั้งความดีและไม่ดีล้วนเป็นทุกข์แก่จิตทั้งสิ้น แต่จิตก็มีปัญญาพิจารณาได้แต่เพียงเท่านั้น จึงอยากจะขออนุญาตธรรมจากพ่อแม่ครูอาจารย์ฯ เพื่อความก้าวหน้าต่อไปครับ

หลวงตา อันนี้ก็แบบเดิมมันแหละ ให้พิจารณาแล้วพิจารณาเล่า สิ่งเหล่านี้มันจะค่อยๆ กระจ่าง จะละเอียดเข้าไปเรื่อยๆ เข้าใจเหอ มีเท่านั้นไม่พูดมาก

โยม นี่เขากราบขอบพระคุณ จากคนเมืองนนท์ครับ

หลวงตา เออ

โยม คนที่สาม มาจากประเทศอังกฤษครับ

หลวงตา มาประเทศไทยก็มาเถอะนะ ไม่เหนื่อธรรมไปละนะ เอ้าว่าไป

โยม กราบเท้า หลวงตาที่รักเคารพอย่างสุดหัวใจ ผมเป็นนักศึกษาอยู่ที่ลอนดอน ประเทศอังกฤษ กราบเรียนถามดังนี้คือ เมื่อตอนเด็ก ผมได้นำลูกปลานิลตัวเล็กๆ ไปให้ปลาใหญ่ที่เลี้ยงไว้กินเป็นอาหาร ภายหลังเมื่อผมโตขึ้นมาได้ศึกษาธรรมะจากครูบาอาจารย์ จึงได้ทราบว่าสิ่งที่ได้ทำไปในตอนเด็กนั้นเป็นบาป ผมรู้สึกผิดในสิ่งที่ได้ทำลงไปอย่างมาก กลัวว่าสักวันหนึ่งผมจะต้องได้ชาติใช้กรรมนั้นอย่างแน่นอน ผมคอยระลึกถึงลูกปลานั้นอยู่เรื่อยๆ แม้ในขณะนั่งสมาธิบางทีจิตก็เผลอไปนึกถึง เมื่อสวตมนต์ภาวนาเสร็จผมจะแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรเหล่านั้นเสมอ กระผมอยากกราบเรียนถามหลวงตาดังนี้ครับ

ข้อหนึ่ง การที่กระผมได้แผ่เมตตาระลึกถึงเขาเหล่านั้น จะทำให้ลดการจองกรรมจองเวรกันไปได้หรือไม่ครับ

หลวงตา ลด แต่อย่าไปทำอย่างนั้นอีก มันจะเพิ่มเข้าอีก เอ้าว่าไป

โยม ทำอย่างไรจึงจิตจะไม่ระลึกถึงเรื่องนี้ขณะภาวนา ผมพยายามระลึกพุทโธแล้วบางทีมันก็แวบไปเรื่องเก่าอีก ผมกลัวว่าการภาวนาจะไม่ก้าวหน้า

หลวงตา ให้ระลึกพุทโธนั่นแหละ มันเียบไปเมื่อยังไม่ใช้วิสัยที่เราจะระงับมันได้มันก็แวบไปของมันเอง เราก็อย่าถือเป็นเรื่องเกิณไป เข้าใจไหม ให้ถือพุทโธเป็น

อารมณ์มากกว่าสิ่งนั้น สิ่งนั้นเป็นเพียงแวบมา จรมาครู่เดียว ถ้าเราไม่ตั้งใจเข้าไปอีก เราก็คงไม่คิดอันนั้นเสริมเข้าไป เราอยู่กับพุทโธนั้นก็ค่อยจางไปๆ เพราะเป็นสิ่งที่ทำมาแล้ว ไม่ต้องยุ่งกับมัน ผิดก็ยอมรับว่าผิดแล้ว ทีนี้เอาถูกอยู่กับพุทโธ เอาเท่านั้นแหละ

โยม ผมได้ดูภาพวันปิดโครงการแล้วชื่นใจมาก ระลึกถึงพระคุณของหลวงตาเป็นที่สุด แต่เสียดายที่ผมไม่มีโอกาสได้ไปร่วมงานที่เมืองไทยด้วย สุดท้ายนี้ผมขออาราธนาให้องค์หลวงตามะตาดำรงธาตุขันธ์อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร ให้ลูกหลานประเทศชาติและศาสนานานถึงหนึ่งกัปด้วยขอรับ

หลวงตา นี่ก็เมตตาให้คุณเจริญภาวนา ให้หนาแน่นขึ้นไปโดยลำดับๆๆ เหมือนอย่างขอให้หลวงตาอยู่อายุยืนนานนะ ให้เจริญพุทโธ หรือเจริญภาวนาให้ยืนนานไปอย่าให้มันกุดมันด้วนก็แล้วกัน เข้าใจเธอ

โยม ตกลงให้เขาหมดเลยนะครับ ที่เขาขอก็ให้เขาด้วยนะครับ

หลวงตา ก็ให้แล้ว พูดเดี๋ยวนี้ว่าจะอะไรอีก มีอะไรอีก (จบแล้วครับ) เขาถามปัญหาทางอินเตอร์เน็ตมาเรื่อย มาจากที่ต่างๆ เมืองนอกเมืองนาถามมาตอบไป เข้าในนี้อีกเขาก็ได้ฟังอีก การช่วยชาติคราวนี้เราได้พูดเสมอมานะ การช่วยชาติคราวนี้เราเทศน์ถึงหกปีเต็ม เทศน์ไม่ทราบว่าก็ถนัดไม่นับเลยเทศน์นะ มากต่อมาก แต่มีบกพร่องอยู่อันหนึ่งตลอดมา คือการถามปัญหาไม่ค่อยมี ถ้ามีการถามปัญหาจะเพิ่มความสนใจขึ้นอีกมากมายจะได้คิดเครื่องเตือนใจในขณะตอบปัญหา คำถามนั้นจะมีแปลกๆ ต่างๆ กันตามจิตนิสัยของคนที่เราที่เห็นสงสัยมา แล้วมาถาม ทางนี้ก็ตอบไปตามนั้นๆๆ

เทศน์ไปกลางๆ เทศน์ไปเรื่อยๆ แต่ปัญหานั้นมันชอกแซก ปัญหาชอกแซกมา การตอบก็ชอกแซกเหมือนกัน นี่จะได้เป็นคติ สะดุดใจอยู่มากนะ อันนี้ได้เป็นคติมากที่สุดทีเดียวแต่ชาดก็อันนี้เพราะไม่มีผู้ถาม ถ้าหากว่ามีผู้ถามจะเพิ่มการเทศน์เข้าไปอีกเยอะ อันนี้เราก็บอกตรงๆ ไม่มีผู้ถาม ถ้าถามมาจะตอบทันทีอย่างนี้แหละ ถามมาแเง่ไหนมันจะออกทันทีๆ ไม่ใช่ค่อยๆ นี่ละธรรมดาถ้าเราเปิดใจแล้วเป็นอย่างนั้น เหมือนน้ำอยู่ในโอ่ง เอ้าไขก็ออกที่ไหนไขทางไหน เอ้าเปิดออกได้ทั่วไปหมดเลย ถ้าไม่เปิดก็ไม่ออกอยู่อย่างนั้นละ

ธรรมก็เหมือนกันไม่ติดไม่ตัน ไม่ทะเยอทะยาน ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เหมือนไม่มี แต่เวลาที่มีผู้มาถามเหตุผลโลกที่ควรจะออกมาน้อยจะรับกันทันทีๆๆ หนักเบาเล็กน้อยจะออกตามนั้นๆ ถ้าออกมาอย่างเต็มที่ก็ผาง เหมือนว่าทุบโอ่งไปเลยทีเดียว เทให้หมดเลยมันไม่มี ธรรมะประเภทนี้ไม่มี ไม่เคยมีใครถาม เพราะธรรมะขั้นสูง ไม่รู้มันจะถามได้ยังไง คือคำว่ารู้นี้ก็เกี่ยวข้องกับภาวนาเป็นส่วนมากนะ ถ้าธรรมะขั้นใดภูมิใดใครอยู่ในขั้นใดภูมิ

โต ถ้ามมาจากความรู้ความเห็นของตนธรรมะนี้จะออกรับประกันทันที ๆ แต่นี้ไม่มีใครถามปัญหา จึงบกพร่อง

การนำพี่น้องชาวไทยคราวนี้รู้สึกบกพร่องในการถามปัญหา-ตอบปัญหา การเทศนาว่าการก็เทศน์ไปทั่วโลกแล้ว บกพร่องไม่บกพร่องก็พิจารณาเอาเจ้าของนะ ส่วนปัญหาเราก็บอกว่าบกพร่องก็บกพร่อง การถามมานี้ไม่มีมันก็ไม่ตอบ บกพร่องตรงนี้จะเอาละนะเท่านั้นแหละ

เรื่องพุทธศาสนานี้สำคัญอยู่ที่ภาวนานะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน หลักการภาวนาคือเป็นแก่นของพุทธศาสนา กิ่งก้าน สาขา ดอก ใบ การให้ทาน การรักษาศีลนี้เป็นกิ่งก้านของจิตตภาวนา จิตตภาวนานี้เป็นต้นลำจริง ๆ ถ้างจิตตภาวนาได้ปรากฏขึ้นแล้วกิ่งก้าน สาขา ดอก ใบ จะสดชื่นไปหมดทั่วหน้ากัน อันนี้สำคัญมาก จึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้พิจารณา ที่มาคุยบ้าง ๆ อยู่เดี๋ยวนี้ก็มาจากภาวนา เรียนก็เรียนจนเป็นมหา เราก็ไม่ได้ความแสบคายอะไร เราพูดตามความสัตย์ความจริงเราไม่ประมาทที่เราเรียนมานะ

บทเวลาจะได้จริงอย่างจัง อย่างเป็นที่แน่ใจ ๆ จนกระทั่งแน่ใจครอบโลกธาตุว่างนั้นเลย ได้จากภาคปฏิบัติ จิตที่ว่าจำ ๆ นี้ก็จากภาคปฏิบัติ นี่ละภาคจิตตภาวนาสำคัญมากนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยภาวนา พระสาวกทั้งหลายตรัสรู้ทุก ๆ องค์ด้วยภาวนาทั้งนั้น ทาน-ศีลทั้งหลายนี้เข้าเป็นเครื่องสนับสนุน สนับสนุนกัน ไปด้วยกันผิงเลย ภาวนาละพาไปเป็นต้นลำอันแน่นหนามั่นคง และกิ่งก้าน สาขา ดอก ใบ จะสวยงามไปตาม ๆ กัน

กิริยามารยาท การพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างในหน้าที่การงานนี้ จิตตภาวนานี้จะเตือนเสมอ นะ ไม่ใช่ภาวนาอยู่ทีอ ๆ นะ ไม่ได้ที่อนะการภาวนา เวลาไม่ภาวนาก็ไม่ทีอ เพราะหลักของจิตเป็นหลักที่เชื่องแล้ว พร้อมเสมอที่จะรับทราบเหตุการณ์ต่าง ๆ นี้ การภาวนาเป็นอย่างนั้นนะ ความเคลื่อนไหวของเรา การทำดีทำชั่วแต่ก่อนเราไม่คิดไม่นึกพอภาวนาปรากฏขึ้นในใจแล้วมันจะคิดจะนึก จะรู้ผิดรู้ถูกของตัวเองแล้วหักห้ามตัวเองทันที ๆ ๆ เป็นอย่างนั้นนะ เรื่องภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย

พุทธศาสนาปรากฏขึ้นจากการภาวนา สาวกทั้งหลายที่เป็น สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ เกิดขึ้นจากการภาวนา นี่จึงได้พูดเสมอ ใครจะมาว่าอะไร อย่างที่ว่าให้เราเดี๋ยวนี้นะ เพราะจวนจะตายแล้วเราจะเปิดให้เต็มที่แก่พี่น้องทั้งหลายฟัง เราไม่สนใจกับเรื่องสมมุติทั้งหลายที่พูดออกมา ทั้งเห่าทั้งหอม ทั้งจะกัดจะฉีกอะไรเราไม่สนใจ เพราะไม่มีอะไรเลืดยิ่งกว่า

ธรรมชาติที่ครองตัวอยู่เวลานี้ พุดอะไรมันก็รู้หมดๆ พุดมาแบบไหนมันก็รู้หมดๆ ก็จะไปหลงกับมันอะไร

เราจึงเอาอันนี้ละที่มีน้ำหนักมาก ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่พี่น้องชาวไทยทั้งหลาย จึงไม่สนใจเรื่องชี้หมุราชี้หมาแห่งนั้น เทศนาว่าการ อย่างที่เขาว่าเป็นสังฆาปาราชิกเราไม่สนใจ เราสนใจตั้งแต่ธรรมที่ปรากฏอยู่ในหัวใจนี้กระจายออกไปให้พี่น้องทั้งหลายได้รับผลประโยชน์ เช่นการภาวนา ให้ทำดูซิ จริตนิสัยของคนเราไม่ว่าหญิงว่าชายมีเหมือนกัน ใครจะรู้มากรู้น้อยจะรู้ขึ้นจากการภาวนา ดังที่เขาถามานี้เขาก็จากการภาวนาของเขา นั้นละพิจารณาซิ ยิ่งละเอียดเข้าไปเท่าไรยิ่งรู้ความเห็น ความเป็นต่าง ๆ มันจะปรากฏขึ้นๆ แตกกระจายกระจายไปจากภาคปฏิบัติ

ภาคเรียนเราเรียนไปนี่มันเป็นทางไป แม้หนังสือเล่มเดียวถ้าเราอ่านไม่จบ เรื่องราวเหล่านั้นที่เรายังไม่ได้อ่านก็ไม่เข้าใจนะ แต่ภาคปฏิบัตินี้มันเหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อไฟได้แก่ความจริงทั้งหลายทั่วโลกธาตุที่มีอยู่ทั้งหมด ความจริงดีชั่วต่างๆ มีอยู่ทั้งหมด นั้นเรียกว่าเชื้อไฟ ที่นี้ไฟได้แก่ธรรมนี้มันจะตามรู้ตามเห็นไปหมด เหมือนกับไฟได้เชื้อ มันจะเผาของมันไปเรื่อยๆ เข้าใจหรือ นี่ละเรื่องจิตตภาวนา พอรู้เข้าไปนี่มันจะแม่นยำๆ แน่นอนเข้าไปในจิต แน่นหนามันคงทั้งจิตด้วย ทั้งความรู้นี้ด้วย กระจายออกๆ จนกระทั่งเต็มหัวใจแล้วเปิดโล่งเลย เรื่องจิตตภาวนาเป็นสำคัญอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ เอาละเพียงเท่านี้เหนื่อยแล้ว เอาละให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th